

Թէ այդ է սէր՝ իսկ թըշնամանք զինչ իցեն . . .
 Ո՛հ, այսպիսիք բայց բազմագոյնք յորդուցդ են .
 Այս մայրակոչ որոյ լինել գու սիրես :
 Զայս այնքանի քո սէր փոխան ծընաւ քեզ :
 Բայց դու ներեա Մայր սիրուն ,
 Ներեա բնութեան զազփազփուն .
 Զի թէ շնորհօք դու ես մայր՝
 Բնութիւն զԱգամ գիտէ հայր :
 Ո՛հ, զոր այնքան դու վըսեմ
 Յանձին ցուցեր զայդ նըսեմ ,
 Ընդիւթ սրբեալ պէս ոգւոյն
 Խեռ թըշնամիս ի մարդոյն ,
 Ահա եւ մեր , սրբեա սիրտ ,
 Ի ցանկութեանց անխըրտ .
 Զայն հուր վառեալ անդ թեթեւ
 Յոյր բոց յերկինս հարեր թեւ :
 Ե՛րբ իցէ , երբեմն ի դոյն լուցեալ մեր ,
 Մի եւս վըշտաց որդիք՝ լեցիմք այլ ի սէր .

Որ զգողութեան ոչ յայլ բերցուք ինչ ըզուշ՝
 Բայց զի ի վարդ քեզ զպոսակիդ յեղաք փուշ . . .
 Ա՛հ, իւրեքեզն հարաք՝ զայն փուշըս ո՛ր աայր
 Զսրտիւքս ոլոր՝ զի դոյր տսել եւ մեղ . Մայր .
 Ընկալ, այս այն է պըռակ
 Զոր մայրութեանդ յաւուր անկաք .
 Եւ զոր յերկնից յոր հարանութեան
 Թողեր որդւոց գրաւական :
 Ընկալ, ըզդոյն յետ Որդւոյդ
 Տարաք առ քո եւ մեք սիրոյդ .
 Ընկալ, չիցեմք քո մեք որդիք
 Զսիրոյդ տանիմք թէ զկընիք :
 Ընկալ, զի, ո՛հ, դու եթէ ոչ ընկալցիս
 Ի գիրկս, իբր աստ, որդեգրութեդ եւ անդ զիս ,
 Զիս ե յերկնից ի բոստ նըժդեհ ծանեայց Մայր ,
 — Թէ ե յերկինս յայնժամ ուրեք գըտցի վայր : —

Հ. Խ. Գ

ԾԱՂԿԱՔԱՂ ԵՒՐՈՊԱԿԱՆ

ԱՂԷՏՔ

Ե Ի Ա Ռ Ա Ք Ի Ն Ո Ի Թ Ի Ի Ն

Վերհամբարձեալ իմ ի ցաւոց լըռին թեւս
 Նըստիմ ի վայր ինչ մըտայոյզ առանձին ,
 Եւ աշխարհ յինք պիշ՝ չըհայի յիմ երես .
 Լայլ մառախուղ՝ իւ նա կամաւ ըսքօղին՝
 Ոչ անկանի մաճնուլ՝ ի բիբս իմ նըսեմ .
 Եւ իբր ի թերթս ինչ ի մատեան որ պարզին
 Բզդառնադոյնս վիրաց նորին վերծանեմ ,
 Օր յիմ կըշռեալ յաղէտս հայիմ առ Նստուած ,
 Բզմարդկայնովքս խորհրդածեալ համօրէն :
 Լհա յազուրդ գայ զհետ անդէն բաղձանաց .
 Եւ յաղաղութեան՝ մըրրիկ ըզհետ սաստկաշունչ .
 Եւ մուացօնք տըխուր՝ ամէն բերկրանաց :
 Եւ զերդ ի գլուխս անդ թառամի ծաղկանց փունջ՝
 Բզկուսական խամրէ զոգւոյն գեղ զանբիծ
 Պարահանդէս երախանաց գեղեալ շունչ :
 Զանձիր , սթափումն ի պատրանաց , եւ թախիծ ,
 Լպաշաւանք յաճախ եւ խայթքն ի խղճոյն՝
 Բզջեր ժամնցըն պըղտորեն հըրճուալից :
 Բնկճողն առ ոտս արտօսը հոսէ ընկճելոյն ,
 Եւ մեծատան պերճ ի դըրունան՝ այր եղուկ .
 Լալօնք եւ ծաղը ընդ մի յարկաւ եւ ընդ նոյն :
 Օ առեղ անուին բախտ չըրջըրջէ յեղյեղուկ .
 Եւ հաճոյից ուր նախ գեղգեղ ծաւալէր ,
 Լըդ լըռութիւն եւ մերկութիւն մահաշուր :

Համայն ուրեք տմոյն լաւութեանն պատկեր ,
 Լնհասական բարւոյն ըստուեր խաբեբայ ,
 Օգաշն որ բեկեալ՝ այլ ըստեղծու անվաւեր :
 Տրկարն եւ սուրբ՝ տարեալ վըշտաց եւ ժուժեայ .
 Լա որ նենգեալ նըմին եկաց դաւաճան՝
 Սատ ժըպրհանօք ոտնհար լինի եւս նըմայ :
 Հաճոյանաց անձին ի սուղն արբեցման
 Հըրապուրեալ ազնիւ ոգւոց եւ կայտառ ,
 Յիւրեանց վըսեմն եւ առանձին բարձրութեան .
 Խորհուրդք յոխորտ , եւ կամք՝ յամով եւ խոնարհ ,
 Լա յոյս շամբուշ բնաւ ի յատակըս չարեաց ,
 Լա սեգ բանից արդիւնք գործոց արհամարհ ,
 Լա է աշխարհ , այս ով ոգիդ վըշտազգեաց .
 Սոյն այս յորմէ բարեխնամող զքեզ ի սէր
 Օր բամբասեսըն ցաւ՝ թափեալ հան ի բաց :
 Ո՛հ , ես անմիտ մինչ գոչէին առ քեզ , Տէր ,
 “Թող զիս յուզիւ , գթել ինձ են կամք ընդ այլոյ” .
 Ով բարեգութ արդեօք ընդ իս ներեցէր . . .
 Իբրեւ ըզմարդ՝ բախեալ յալեաց սաստկակոծ ,
 Որ յանձանօթ լըքեալ ափունս անկանի ,
 Լնոք այլ զերծ հասարակացն ի ցաւոց ,
 Իայց ընդ վըշտօքս աստ որ յոգիս զեղանի ,
 Լնտրոի առ քեզ ամբարձից ձայն մաղթանաց ,
 Սան ոյց թողի անդ ի յալեաց ծըփանի :
 Լա թէ որ լայն ոք յուսով սիրտ երկիւղած
 Լսող ինչ յերկինս հայցեալ մտերիմ , հանգոյն ինձ ,
 Յերկինս՝ համայն որ ըսպառնան մըթազգած ,
 Լա , իբր եղբայր ընդ իւրում քեռ խօսակից ,
 Կոչեալ տացէ ինձ ձայն ձըգմամբ զաջն առ իս՝
 Լա ես՝ զոգին զայն ինձ ի քոյր կարդացից :
 Լուռ ըզըրթամբս ողբ ամենայն ցաւալիս ,
 Օըւարթ յայն խինդ եւ ես՝ վըշտիցս զոր փոխան
 Պատրաստէիր ինձ ի խորհուրդս քո գաղտնիս ,
 Ի նուիրական անդ ի զգացմունս քաղցրութեան
 Բզձայնս իմ ցանգ լուիցես յերկնիցդ աթոռոց
 Օի օրհնիցէ զքո ձեռն եւ զիմ աշխարան :
 Պուցէ սըրբեալ երբեմն ի վիշտս անդ ցաւոց ,
 Լա զքո յառնուլ օրհնութիւն՝ բան բերանոյս
 Իջանիցէ ի տառապանս անդ այլոց
 Յոյս՝ որ վըսեմ գործէ եւ տայն ըզխրախոյս ,
 Պալտամ չարեաց ոյց ուրեք չիք ըսփոփանս ,
 Լա խոնջելոյ հոգւոյն ի թռիչսն հետայոյզ՝
 Ըող զըթասէր՝ որ զնա հանէն յօթեւանս :

Ա. ՄԱՆՏԵՐ

